

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Parnas-Revolutionen

Citation: Baggesen, Jens: "Parnas-Revolutionen", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid64279.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Parnas-Revolutionen.

Til de ni Muser i Gravensteen.
(I Apollo den Sextendes Navn.)
1791.

For nogen Tid det Rygte gik,
At *Amor*, denne Gud, der var saa rask som liden,
Og syntes skabt til ret at trodse Tiden,
Sit Banesaar af egne Pile fik,
Fornemmelig af Næg, fordi han saae
Meer end sin Moder i vort Daniens *Lovise*
Og derved nødtes til, den Skiæbne sig at spaae,
At Alle *Nordens Cypris* vilde prife,
Og at han længer selv ei vilde kaldes skøn,
Naar Jorden engang saae *Lovises Søn*.
Med Vished veed man, at hans glimrende Frue Moder,
Fordunklet, ikke meer opholdt sig her,
Men flygtede til andre Kloder,
Hvor ingen Rivalinder er.
At *Jupiter* alt for faa længe siden
Er sovet hen,
At han er færdig at staae op igien,
Det strækker sig endog til Bürgers Viden
(Som dog skal være meget liden!)
Saturn er, som man seer, indsluttet i en Ring
Og gjør ei heller mange store Spring -
At *Mars* det ei vil gjøre længe,
59 Det lærer Galliens Revolution,
Og Mangelen paa Subordination,
Og Keiser *Leopolds* Resignation,
Og Overgangen fra den Spanske Vagt-Cordon.
Merkur i nogen Tid paa Nippet er at hænge;
Som Rapse-Gud (det var han noget nær)
Han er ei heller meget bedre værd.
Om *Juno* siger man, at, fiden salig Manden
Er død, og *Ludvig* gjorde det Spilop,
At sige til sin Krones Tilbud: Top!
Hun reent skal være gaaet fra Forstanden.
Minerva hos Herr Pram, min gode Ven,
I Dannemark gaaer stærkt igien. -
Diane - Hecate - Proserpina, med flere,
Skal siden *Kants* Kritik og *Reinholds* Theorie,
Af Angst for denne nye Philosophie,
Reent være færdig at krepere. -
Saa gik - og gaaer det efterhaanden flere.
Cybelemoder, Enkedronningen,
Gaaer og derhen -
Og kort: med hele Gudfamilien
Det er, som med saa meget mere,
Kun Knald og Fald,
Og snart, som med et Lys, det ude være skal.
Med *Gratierne* (som jeg, sandt at sige,
Blandt alle disse fandt de meest guddommelige!)
Jeg ikke veed, hvor det staaer til saa lige -
At nu omstunder de er skeer end tre,
Det her imidlertid en Blind kan see;
Men om det netop de selvsamme ere,
Som dandsed om Gudinden i *Cythere*,
Der kunde tvistes meget om -
Jeg troer, at med vor nye *Venus* flere

Og endnu skiømiere til Norden kom,
End nogetid blev seet i Grækenland og Rom.
60 Men nok af Tidender om Dødsfald og deslige
I Gudernes det gamle Rige!
Vi alle skulle gaae den samme Vei;
Imidlertid dog - alle gik den ei.
Tre Gange tre pieriske Gudinder
(Tre Gange tre gjør ni)
Man endnu her og der i Poesie,
Og som jeg seer med nifold Tryllerie,
J *Gravensteens* Olympus finder.

O Held mig! at engang mit Øie saae,
Hvad i begeistret Andagts Øieblikke
Jeg ubønhørt saa ofte kaldte paa -
Og - samlet i det mindste - skued ikke!
O Drøm! o Lyst! - men er du blot en Drøm,
Saa lad mig evig, evig, evig drømme!
Og lad min Aand i sin Beundrings Strøm
Fra Sol til Sol i denne Himmel svømme!

Al Verden veed ei blot, at Muserne er ni:
Men og at deres Stats Gynokratie
Formedelst Kong *Apoll* (en ellers artig Herre,
Men noget herskesyg, som Konger fleft, desværre!)
Adarted tidlig alt til Despotie -
Der var, for Resten, intet ondt deri;
Thi denne Fyrste var, som Alle sige,
Sin Stjerne lig, der Fattige som Rige
Bestraaler alle lige;
Og naar Monarken ligner Solen - man
Kan leve meget got i et despotisk Land.
Men skade! det er netop ikke ganske
Tilfældet overalt! Naar man seer til lidt grant,
Er alle Souverainer ikke danske;
Der gives en Hob franske deriblandt. -
61 Men atter til Gudinderne tilbage!
Hans lyse Majestet, saa dødfri, som han lod,
Dog maatte drikke med af *Lethes* Flod -
Med ham forsvandt Parnassets gyldne Dage;
Hans Eftermand var ikke nær saa god.

Jeg veed ret got, at mange ny Poeter
Forsikre vidt og bredt, at han er til endnu -
Ja gid det var saa vel! saa stod jeg ikke nu
Jmellem Muserne som en fortabt Trompeter,
Nei! skiøndt i *Evalds*, *Prams* og *Thaarups* Vers,
Fornemmelig i alle Musers Breve,
I Fader *Mielands* attiskfine Skierts,
Og *Schillers* Alvor end han synes leve,
Død er han - det er vist! saa vel som *Jupiter*
Og al den anden Gudehær,
Og fiorten Eftermænd, som efter ham de hulde
Gudinder efterhaanden Zeptret gav,
Een efter anden lød Naturens Krav
Og ligge roelig under Mulde.
Hvad Misforstand heri har voldet overalt,
Er, at de alle blev *Apollo* kaldt,
Endskiøndt iblandt dem alle femten vare
(Saa lidt som i den lange Ludvigskare)
Knap tre, som Navnet med lidt Føie bare.

Guddommelige Muser! mig i Dag,
Jeg veed ei selv hvordan, blev undt den Ære,
Iblandt Apollerne *den fextende* at være -
En Hæder, som jeg føler mig for svag
i læng're Tid, end høit det halve af en Dag,

At bære.
Dog, for mig den ei reent uværdig at betee,
Nedlægger jeg, i følgende Idee,
62 For Eders Fødder, yndige Gudinder!
Den Krone, jeg, som fleer, i Drømme fik;
Mit Hierte meer end al dens Tryllen finder
I Eders Øines milde Himmelblik!

Ifølge Vælden, mig blev skienkt i denne Gave,
Erklærer jeg, at fra den Dag i Dag
Regjeringen skal være deres Sag,
Som Kald og Evne til Regjering have;
At ingen Phoebus meer skal lemme i
Det eenehellige Gynokratie;
At selv hans Navn af al vor Fremtids Poesie
Forvises skal. Mit Held, guddommelige Ni!
For Resten eene skal bestaae deri,
Til evig Tid at være Musers Slave.

O dette Held jeg skatter meer,
End vidste jeg det alt, hvad første *Phoebus* vidste,
Og sang som *Milton*, *Klopstok*, og *Homcr*.

At ellers jeg, *Apoll den sextende*, den *sidste*,
Den ringeste - nedlægger Zeptret her
For ni Gudinder - intet Under er;
Men - hvis *Apoll, den førfte*, store, viise,
Den eeneste, som Zeptret værdig bar,
Blandt Muserne blot havde seet *Lovise*,
Han sikkert selv Regent kun een Dag bleven var!
Han ikke Jorden blot med alle Herligheder,
Men Solen havde lagt for hendes Fod,
Og nøiet med en evig Pages Lod -
Ei meer tilbedet, men Tilbeder,
I hendes Velbehags, i hendes Bifalds Smil
Gienfundet meer end alle Soles Ild,
Og meer end alle *Pindi* Saligheder!